Ч. 19. Четвер 24 січня (6 лютого) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Інтервенция Голяндиї в справі трансвальскій.)

Вчерашне засідане палати послів розпочало ся по 11 годині рано і тревало до години 8-ої вечером. Засідане було дуже спокійне і внаслідок того полагоджено на нім всі наглячі внесеня, а навіть розпочато дискусию над законом о континґенті рекрутів. Хід засіданя був слідуючий: При початку засіданя зложив нововибраний пос. Вольф посольске обітоване. Відтак відчитано внесеня і інтерпеляциї. Читане тревало три чверти години. По відповідях на інтерпеляциї міністра краєвої оборони ґр. Вельзерсгаймба і міністра зелізниць дра Віттека предложило правительство закон в справі провізоричного управильненя торговельних відносин з Мехіком до кінця 1903 року і закон о заміні акций зелізниці Кароля Людвика на державні облиґациї. З наглих внесень два внесеня послів социялістичних і молодоческих дотикали катастрофи в копальни вугля в Гнєвині. По переведеній дискусиї, в котрій взяв участь і міністер рільництва бар. Джованеллі ухвалено вислати комісию, котра при співучасти робітничих відпоручників розслідить причини і розміри катастрофи, а відтак предложить справоздане палаті. — По полагодженю наглих внесень приступлено до дневного порядку т. є. до нарад над законом о континґенті рекрутів. Реферат в тій справі предложив пос. Поповский. Слідуюче засідане назначено на суботу.

Письмо голяндского правительства, вислане до Анґлії в справі Бурів, підносить передовсім відносини, в яких живуть Бури, цілковито відокремнені від прочого сьвіта. Бурскі відпоручники в Европі не мають ніякого способу, аби порозуміти ся з своїми ґенералами, а їх повновласть з р. 1900 тепер вже дуже обмежена. Без огляду на то, насуває ся питане, чи невтральна держава не могла би з деякими виглядами на успіх віддати своїх добрих услуг, при чім обмеженость би лише до виміни гадок. Голяндске правительство уважає своїм обовязком жертвувати свої услуги, бо бурскі відпоручники проживають в Голяндиї. Оно предкладає супротив того, аби ті відпоручники удали ся до полудневої Африки, порозуміли ся там з провідниками Бурів, а відтак одержавши повновласть, вернули до Европи, і тут заключили мир. В такім случаю мусїли би одержати від анґлійского правительства зелізний лист на вільний переїзд до полудневої Африки. — На ту ноту надіслало анґлійске правительство відповідь, в котрій заявляє, що з признанем приймає причини, які наклонили Голяндию до інтервенциї. Однако обстає при своїм первістнім рішеню не приймати ніякої чужої інтервенциї. Коли бурскі відпоручники жадають зелізного листу, нехай в тій справі обернуть ся до анґлійского правительства, а оно дасть їм відповідь. Тільком правительство анґлійске не гадає, щоби ті відпоручники мали який небудь вплив на провідників бурских в Африці. Вплив такий мають лише Штайн і Шальк-Бурґер і тому скорше і успішнійше можна би порозуміти ся, коли би бурскі провідники в Африці навязали переговори безпосередно з Кіченером. Кіченер і так одержав поручене, аби кожде предложене Бурів стремляче до навязаня переговорів подавав сейчас до відомости анґлійского правительства. Отже анґлійске правительство порішило вести переговори лише в Африці, а не в Европі, а предкладана подорож бурских відпоручників до полудневої Африки займила би що найменше три місяці часу, в часї котрих війна непотрібно проволікалась би.

Новинки.

Львів дня 5-го лютого 1902.

— **Іменованя.** П. Міністер просьвіти іменував Ів. Филипчука, заступника учителя в мужескій семинариї учительскій в Самборі, учителем школи вправ при тім заведеню.

— **З перемиской епархії.** Презенти одержали оо.: Мих. Скроцкий на Устріки горішні, Теодор Крупиньский на Ступницю, Андр. Венцїн на Баличі. — Канонїчну інституцию одержали оо.: Стан. Алексевич на Батятичі, Ів. Заяць на Хміль, Емиль Минкович на Мхаву. — Завідательства одержали оо.: Ілярий Папьківский в Конотопах, Ів. Гринь в Тартакові, Мих. Лев в Яжові старім. — Титулярними совітниками Еп. консисторії іменовані оо.: Єрон Борковский парох в Грушовій, Ів. Малярке-

ВИДОСАВА БРАНКОВИЧ.

(З сербского — Йована Йовановича.)

(Конець).

Стефан сидів ошоломлений, заглублений в задумі. Однако скоро зібрав гадки; не чув нічого, крім великої любови для Видосави; чув, що ціле єго щастє і нещастє вяже ся з тою дівчиною, і що нічого на сьвіті не в силі відорвати єго від неї.

Видосава сумно усьміхала ся.

— Чому мене цілуєш, старий Бранковичу? Від двайцятьох двох літ мешкаю з тобою, а ти мене ніколи не цілував. Чи не мав часу? Ми разом числили нещастя Бранковичів. Чи всї почислили? Ще ні. Але небавом вже буде конець. Ходи отче до мене; поцілуй мене ще раз! То подужане!

Стефан похилив ся, аби поцілувати руку Видосави. Молода дівчина отворила очи і скрикнула суворим голосом:

— Ти не Бранкович! Не витягай мене з води, дай менї умерти, лиши мене, то для твого щастя!

З глубоким зітханем замкнула очи.

Серед тишини чути було тихий шепіт:

— Зрадив вітчину.... Так, страшний той проклін, що паде на нещастних!

III.

Літо завмирало на ложи зівялих цьвітів і пожовклого листя; денеде сьпівав ще птах, але єго сьпів був вже лиш слабим відгомоном маєвого хору.

В кождім голосї, в кождім тонї звучало пращане, а кожде пращане було зітханем. Студений вітер переганяв по небі темні хмари, на котрих дрімала сумовита ворожка осени.

Збори винограду покінчені в горах Фрущиньских, веселі сьпіви робітників замовкли. Вітер розганяє сьпіванки, розвіває шелест зісохлого листя і тріскіт завмерлих галузок.

Великий огород окружає мешканє старого Уроха Бранковича. Давнїйше було мило проходжувати ся по нїм; на кождім листку відбили сліди печаливої руки.... Нині трава порастає на стежочках, грядки не полені, всюди бурян; всьо, що давнїйше з трудом зроблено, незадовго щезне на віки.

Хороша Видосава, в чорнім одязї, ходить там і назад по огороді.

Єї смутком назначене лице таке бліде, немов би на него падало біляве проміне місяця. День чим раз більше сумний і хмарний, а однако Видосава стає чим раз веселїйшою.

Все ще плаче за братьми, але певність, що так мусїло бути, лагодить гіркі сльози і скріпляє то чувственне серце. Віщий дух, що мучив дитину, здасть ся, покинув єї. Видосава збудила ся до житя, і она мусить бути молодою, веселою.

Чи молода дївчина може жити без любови? Фіялок мусить пахнути, серце мусить зітхати.

Однако фіялок знає, що пахне, що єго запах такий милий.

Видосава зітхає в чувстві щастя, не знаючи, длячого. В тій хвили надходить Стефан, о, тепер майже кождого дня приходить; проходжує ся з нею по улицях огорода, говорить до неї о всїм, що красне, глядить з нею разом на темні хмарки заходу, і називає молоду дївчину сестрою.

Видосава не хотїла увірити, що Стефан міг відважити ся полюбити єї. Якийсь злий голос шептав їй деколи: Відправ того молодця; горе єму, коли проклін упаде на єго голову!

Однако мягке і солодке чувство наповнило єї серце

— — — — — — — — — —

З кождим днем було красше і з кождим днем любила єго більше. Любов росла, а з нею і щастє.

Старий Урох щасливий. Слїпий, бачить, чого єго очи не доглянули: дочку перший раз щасливою.

— Як тут хорошо пахне! Якого цьвіту той запах? — спитав одного вечера старець, коли Стефан і дочка вели єго через огород.

— То мій розмарин, — відповіла Видосава.

— Сїдаймо тут і тїшмо ся тим запахом; добре Стефане?

— Розмарин добра ворожба; приводить до задуми і говорить о земнім весїлю, любві і вірности.

вич парох в Дорожеві, Петро Єсип парох в Літині. — Відзнаки крилошаньскі одержали оо.: Єрон Борковский в Грушовій і Емил. Константинович парох в Сяноці. — О. Александ. Залитач одержав сотрудництво в Старім-Самборі. — О. Емил. Калинич, новопоставлений пресвитер, іменований катихитом при народних школах в Судовій-Вишни. — Управляючим сотрудником при пароху в Клоковичах іменований о. Павло Ступницкий.

— Водопроводний закон для Львова. Краєвий виділ порішив предложити соймови проект новелї до закона водопроводного для Львова. До сего причинили ся страти, на які наразила ся громада Львова через те, що властителї камениць могли аж до трех лїт заводити у себе водопроводи, та що в каменицях, увільнених від домашно-чиншового податку, заведено оплату від кубічного метра води.

— Монополь спіритусовий. З припорученя міністерства скарбу приїхав до Галичини секцийний радник др. Каз. Ґалецкий в цїли розслїдженя відносин на случай евентуального заведеня монополю спіритусового.

— Родинна драма. Зі Станиславова доносять, що кондуктора Ясїньского, котрий пострілив свою жену а відтак себе, відставлено із шпиталя до слїдчої вязницї. Жена его вже поздоровіла і вийшла з шпиталя.

— Козаки в полудневій Африцї. „Кievлянинъ" доносить, що анґлійскі аґенти в терскім округї вербують козаків до легких відділів в полудневій Африцї. Чим котрий з козаків має лїпшого коня і лїпшу збрую, тим більшу платню обіцюють єму аґенти.

— Огонь. В ночи о годинї 1-ій з дня 23-го на 24-го січня вибух огонь в домі селянина Павла Тишовницкого в Синевідску, повіта стрийского, внаслїдок чого згорів дім, будинки господарскі, 3 штуки худоби і инні движимости. Огонь перекинув ся відтак на будинки Максима Борща та згоріли й того хата і будинки господарскі. Загальна шкода, якої той огонь наробив, доходить до 3000 К., а згорівші предмети були лиш на 2000 К асекуровані. Причина огню незвістна.

— В сьвіт за очи. Чотири хлопцї, всї з першої кляси школи реальної і всї мешкаючі на одній станциї, а то: Казимир Ярославский зі Львова, Казимир Церамович, син лїсничого з Річок коло Рави рускої, Віктор Льоґін, син секретаря староства з Камінки струмилової і Роткель, син управителя маєтности у Вишеньцї — одержали разом при кінци першого пів року „двійку", постановили разом піти в сьвіт і вибрали ся через Янів до Триєсту, щоби там вступити до маринарки. В четвер рано вийшли они зі Львова, а в пятницю вечером виділи їх люди в лїсї коло Вишеньки, але хлопцїв годї було вислїдити. За хлопцями і слїд їх пропав. Може їх хто де побачить, нехай їх задержить і дасть родичам знати. — Так само пропав без слїду і ще один хлопець, 13-лїтний Стефан Шімонек, ученик II-ої кляси школи реальної, дістававши „двійку". — Але найсумнїйше закінчив Ґвідон Семенович, ученик III. кляси ґімн. з ґімназиї Франц Йосифа. Той бідачиско пішов на Вульку і там повісив ся на дереві! — Отсї сумні події суть чей найлїпшим доказом, що пора би вже раз кинути до лиха стару нездалу систему публичної науки і вихованя. Прецї школа не на то, щоби давала „двійки", а на то, щоби учила! Давнїйше жили якось люди на сьвітї і без I-ої кляси та й нинї дуже часто так буває, що наймудрійші ученики в школї бувають в житю найбільшими дураками.

Господарство, промисл, торговля, ґiґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Управа ростин господарских. (VI.). Знаючи вже, як виглядає ростинка в перших початках свого житя і яка єї натура, можемо тепер приступити до загальних правил управи: 1) Вибирати на насїнє як найчистїйше і найчільнїйше зерно. Добре зерно на насїнє повинно бути велике, повне, блискуче і без запаху (не стухле). Чим більше і тяжше насїнє, тим красша і здоровійша буде з него нова ростинка. Стухле, не зовсїм доспїле зерно або не зійде, або ростинки з него будуть утлійші. Зерно ушкоджене при молоченю часто не сходить, длятого: 2) Зерно на насїнє молотити ціпом а не машиною і молотити лиш з більшого, щоби випало лиш більше доріднїйше зерно. Вимолочене зерно треба ще добре вичистити і коли можна на машинї посортувати. 3) Готове насїнє треба держати в сухім продувнім місци, розстелити єго тонко і часто розгортати, щоби добре висхло. — 4) Не уживати старого насїня; але досьвід поучив, що дволїтнє насїнє пшеницї безпечнїйше від головнї та що дволїтнє насїнє гороху, фасолї і вики дає більше зерна. Старше насїнє треба густїйше сїяти. Противно, старше насїнє льну єсть лїпше, бо дає довші билинки і тонше волокно. — 5) Хто купує зерно на насїнє, нехай зробить пробу кільченя: відчислити сто зерен і посїяти однаково глубоко у вазонку. — 6) Посїяне зерно вкривати мірно землею, щоби був приступ воздуха до него. На легких ґрунтах можна вкривати глубше, але на тяжких глинистих треба менше вкривати. Чим менше зерно, тим тонше треба вкривати. Конюшину, трави, ріпак вкриває ся на три чверти до 1 центиметра грубо, зерно збіжа 4 до 6 цм. — 7) Уважати, щоби земля не була за вохка, бо в такім случаю зерно зігниє. — 8) Уважати, щоби була відповідна теплота землї і не сїяти, доки земля не буде мати бодай 5 степенів тепла. Коли посїяти зерно в студену землю, то не лиш що оно не буде добре кільчити ся, але й коли опісля діжде ся відповідної теплоти, то єго заглушать буряни, що видержують лїпше студїнь і борше кільчать ся.

— Який повинен бути курник? Щоби з дробу в малім господарстві мати красний дохід, не конче треба аж брати ся до такої годівлї, як на великім господарстві; навіть не конче треба аж вишукувати н. пр. расових курий. Але за то треба й простій курцї, чи гусцї або качцї дати то, що їй належить ся, що їй потреба. Коли господар має з дробу вигоду, чомуж не мав би він і єму дати вигоди? Прецї в тім єго власний інтерес. Буде курцї лїпше з господарем, то буде лїпше й господареви з куркою. А для курий і взагалї для дробу треба конче доброго курника. Такий курник може собі зробити кождий господар. Не треба зараз великого курника, може бути й маленький, але затишний і теплий; нехай курки не несуть ся де по стайнях або в корчах та бурянах, мале нехай мають своє місце, особливо на зиму і в пору, коли сидять на яйцях. Такий малий курник найлїпше поставити де на обійстю від полудня або полудневого всходу і за вітром та в такім місци, де товар і безроги не ходять, а перед курником зробити мале подвірє, щоби курки мали де ходити і порпати ся а не лїзли до города. Кур-

---

Всї троє замовкли і зворушені попали в задуму.

Старий не знає, як розпочати розмову, Стефанови слова завмирають в горлї.... Видосава стоїть побіч вітця і бачить бурю думок і бажань, яка відбуває ся на лици старця і молодця; она сама дрожить як лист осики.

Нехотячи старець діткнув руки Стефана і учув на ній перстень.

— Що то за перстень, Стефане?

— Мати дарувала менї єго, умираючи, і приказала віддати судженій.... однако присягаю.... — лице Стефана стало багряне, а блїда Видосава блїдла чим раз більше, як дрожала біла рожа.

— Однако присягаю, що буду єго носити до смерти, коли Видосава єго не прийме.

О щастє, ти невисказане! О любове, ти даєш без міри! В одній годинї затираєш нещастє цїлого житя!

Розмарин пахнїв так солодко, сонце хилило ся ід заходови і відбивало ся в лагідних сльозах слїпого Уроха і в перстени, який Стефан вложив на палець Видослави. Коли троє ущасливлених розійшло ся, кожде для себе числило тижднї і днї, що їх дїлили від торжественного дня сьв. Юрия.

IV.

Як Стефан і Видосава провели час, що їх дїлив від великого дня?

Надійшла люта зима, сніг сипав, вихор завивав. Але для люблячих не було нї зими нї бурі: для них не було морозу, нї смутку і довгі зимові вечері приносили їм тиху радість і хороше щастє.

Стара Бояна, служниця Бранковичів, сиділа часто на припічку і оповідала давні казки; тодї мороз по них проходив, волосє вставало на голові і серця стискали ся.

Нараз чути вистріл, кінь ірзає, пес гавкає. То Стефан повертає з ловів. Входить скоро, як герой із старої казки:

— Нехай тебе Бог благословить, моя люба!

Полуміннь сьвічок задрожала на столї.

А коли Стефан від'їздив, оповідав супроводячій єго Видосаві дрожачим голосом, кілько днїв не стає ще до сьв. Юрия.

Число тих днїв все зменшає ся.... Зима минула, як сон. Дерева і цьвіти пишно прибирають ся, спів соловія чим раз красше лунає, але для Видосави нема більшого щастя, як лист від Стефана, який лише що одержала:

— Дорога! Знаєш, як дуже тебе люблю! Однако справляє менї радість сказати тобі то ще раз: ти моє сьвітло, моє житє, моє всьо! Позавтра твоя любов буде поблагословлена перед престолом і присягнеш менї єї перед Богом і людьми. Досьвіта прийдуть мої дружби; запанує щастє і радість. Отже будь щаслива, моя найдорожша! Твій Стефан.

— — — — — — — — — — — — — — —

Чи знаєте той хороший цьвіт, що свої легкі листочки колише на тонкій ниточцї? То фіялок. Бояна вплела вязанку фіялків в коси Видосави. Як красно виглядає той цьвіт серед тяжких, грубих кос ясного волося.

Стара служниця каже до неї:

Яка ти хороша, моя голубко! Ти тепер прибрана, як та молода Фльора, о котрій я тобі оповідала, що сїмох царів бороло ся о неї. Але чому ти така сумна, коли повинна чути себе щасливою.

— Дорога Бояно, хочу тобі всьо оповісти. Я мала злий сон: Я була прибрана так як тепер і ходила по комнатї там і назад. Нагле придавлений голос приказав менї станути. Я піднесла очи і побачила перед собою портрет нашого нещастного прадїда. Я задрожала, а він піднїс руку і виступив з рами, а пусте місце в образї зачервонїло як кров. Приступив до мене і сказав:

— Моя дочко, ти суджена; ходи, нехай тебе поблагословлю!

Відтак стягнув менї з пальця мій перстень і сказав:

— Виймаю той диямант з твого перстеня, бо подібний до закаменїлої сльози; ось рубін, то капля сербскої крови з під Косова. Велю єго оправити в той перстень, буде для тебе відповіднїйший; то моє благословенє.

Відтак вернув до рами і став знов мертвим образом. Дорога Бояно, я тремчу, коли лиш погадаю о тій ночи і не сьмію сказати то мому вітцеви.

І справдї Видосава дрожала і перед єї очима стали чорними буквами страшні слова:

— Нема більшого гріха як зрада вітчини. Страшний той проклїн, що паде на невинних.

— — — — — — — — — — — — — — —

Слаба лїторость відділила ся від родинного пня.

Швидкі конї стоять готові, сиві і карі; нетерпеливо гребуть ногами і ірзають; білі пера повівають над головами.

Наперед! Бог з нами!

Але як молодість не може увільнити ся від щастя, так Видосава не може полишити вітця.

Нехай нас Господь хоронить від таких сльоз, від такого благословеня, що подібне до проклону!

Однако дружби веселі; не питають о журбу розстаючих ся. Поганяють сиві конї Видосави і весїльної дружини; инші гості їдуть за ними.

За годину всьо утихло; курява опадає на гостинци; бо сербска весїльна дружина не їде, она летить!

І глубока тишина заволоділа довкола дому старого Уроха.

ник повинен бути на стілько високий, щоби в нім можна вигідно випростованому стануги. На дашку можна би ще, коли би хто хотів, зробити місце для голубів. В курнику повинно бути досить сьвітла і воздуха, і длятого треба в нім в горі, близько стелі, поробити віконця на дві шиби до отвираня. Стіни в середині треба кілька разів до року побілити вапном, додавши до него трохи карболевого квасу. Сподом довкола стін треба поробити гнізда для курий в той спосіб, що повбиває ся сторцом кусні дошок так широко і так далеко від себе, як має бути гніздо. Зробивши то, прикладає ся до тих дошок і до землі одну довгу а вузку дошку, так щоби курка через ню могла вигідно скочити до гнізда. В той спосіб треба обложити всі гнізда довкола стін. На дошки вбиті сторцом кладе ся зверха другу дошку так широку, щоби закрила гніздо; межи сею дошкою, а тою що при земли вдовж гнізд лишить ся тогди отвір до кождого гнізда. Кілько курок, тілько зробити і гнізд а кожде вистелити соломою. Понад тими гніздами, над верхною дошкою треба поробити вбиваючи в стіни не за грубі але й не за тонкі колики з корою, і так далеко та так високо, щоби кури могли вигідно вискакувати. Для тяжших курий треба поробити банти низше, для лекших висше. В стіні з переду треба зробити два отвори при земли до засуваня, котрими би кури могли вигідно з курника виходити і входити до него і до того треба їх з початку призвичаювати. Але отвори ті треба на ніч добре замикати, щоби який зьвір не вліз до курника. Землю в курнику треба всипати грубим піском або пересіянним попелом, а на зиму вистелити соломою. Від часу до часу треба курник вичистити, а гній з него буде мати також вартість. Подвіре перед курником треба також всипати грубим піском та потовченим старим тинком, щоби курки мали досить вапна, котрого їм треба на шкаралупки до яєць, та щоби мали в чім порпати ся в літі. Такий курник не вимагає великої штуки і богато та дорогого материялу, а лиш трохи доброї волі і зручности, а кождий господар зможе его собі зробити.

Переписка господарска.

Лукіян....: На заведене молочарні можете дістати і запомоги і відповідні машини, а поучить Вас в сій справі інструктор молочарства при Виділі краєвім п. Рильский. Що і як в тім ділі зробити, розкажемо в найблизшім числі з частою господарскою (в недільнім), позаяк ще самі мусимо ліпше розвідати.

Михайло П. в Яс.: Напишіть картку до „Краєвого Заведеня садівничого“ в Заліщиках і скажіть, які хочете мати щепи та кілько і спитайте по чому. Там повинні би Вам ще найдешевше відступити. Як би там не було, то напишіть до Львова до „Ант. Климовича і Сина“ площа Галицка ч. 14 та зажадайте цінника. Напишіть також до товариства „Сільский Господар в Олеську“ і спитайте, чи там не мають або чи не будуть спроваджувати для своїх членів, то може би й Вам спровадили. Може би Вам догідно було вписати ся до сего товариства, то оно би Вам в неоднім помогло. Олесько чей може не дуже далеко від Вас.

Онуфрей М.: На початок науки о годівли курий, подаємо Вам як і другим повисше, як зробити собі добрий курник.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

Теперішна тепла зима зачинає вже застрашувати господарів, бо не лиш що шкодить озиминам, але й в наслідок тепла зачинають показувати ся всілякі шкідники. У всхідній части нашого краю показала ся у великій масі т. зв. дротивка, личинка (червачок) хруща званого засівником чертастим (Agriotes lineatus) і робить велику щкоду на житах. Єсть також обава, що і миши покажуть ся у великій масі.

— **Сплата за вибиті свині внаслідок зарази.** Ц. к. Намістництво визначило на перший квартал с. р. слідуючу ціну яко сплату за вибиті свині: За краєві поросята до 4 місяців 80 с. за кільо живої ваги, за підсвинки до 10 місяців 72 с., за свині висше 10 місяців 73 с.; за расові: поросята до 4 місяців 1 К. 25 с., підсвинки до 10 місяців 1 К. 8 с., свині висше 10 місяців 88 с.: за свині пів крови: 92 с., 86 с. і 83 с. за кільо живої ваги.

— **Ціна збіжа** у Львові 4 лютого: Пшениця 8·20 до 8·50; жито 6·50 до 6·80; овес 6·70 до 7·—; ячмінь пашний 5·25 до 5.75; ячмінь броварний 6·50 до 7·—; ріпак 13·75 до 14·—; льнянка 11·— до 11·85; горох до вареня 8·80 до 12·50; вика 6·75 до 7·50; бобик 6·— до 6·25; гречка 6·50 до 6·75; кукурудза стара 5·80 до 6·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 62·—; конюшина біла 45·— до 80·—; конюшина шведска 50·— до 80·—; тимотка 30·— до 36·—.

— **Ціна рогатої худоби** у Відни дня 30 лютого: На торг пригнано 4814 штук рогатої худоби, з того 1011 галицких а 37 буковиньских. Торг був досить спокійний. Плачено за галицкі тучені воли: пріма 67 до 72 К.; секунда 53 до 66 К.; терция 52 до 57 К. За плїхші і селяньскі воли плачено по 44 до 50 К.; бугаї і корови по 38 до 58 К. (вимкова 60 К.) за 100 кільо живої ваги без податку консумцийного.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 5 лютого. Є.В. Цісар приймив вчера архикнязя Франц Фердинанда на довшій авдиенциї. Нині виїздить архикнязь до Петербурга, де забавить до 11 с. м. В тім дни буде устроєний для архикнязя баль, а дня 12 с. м. від'їде Наслідник престола назад до Відня.

Відень 5 лютого. Є. В. Цісар виїхав вчера вечером окремим двірским поїздом до Будапешту, де забавить до дня 19 с. м.

Відень 5 лютого. Вчера розійшла ся в парляментарних кругах вість, що п. Шенерер постановив зложити мандат, аби за приміром Вольфа спробовати, чи має ще довіріє виборців.

Париж 5 лютого. В цілій Франциї лютила ся величезна буря з сніжною метелицею. Комунікациї зелізничі попереривані. Також телеґрафічне получене з Римом і Льондоном перерване.

Льондон 5 лютого. Доносять з найліпшого жерела, що льорд Сельсбері уступить при кінци сеї сесиї парляментарної, коли до того часу скінчить ся бурска війна.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Весільна дружина жене над берегом Дунаю. З одної сторони здіймають ся високі гори, вкриті виноградниками, з другої нагі скали, підмиті студеною струєю Дунаю.

Видосава така сумна і блїда, немов би бачила здійстнене свого сну.

Сонце хилить ся ід заходови, єго проміне блищить на хоругвах, позолочуваних шаблях і рушницях; а коли упало на дорогоцінний камінь в перстени Видосави, замиготіло яркими красками, раз синіми, раз фіолетними, відтак жовтими як цьвіт шафрану — аж вкінци камінь засьвітив багряно, як та сербска кров, що плила на поли борби під Косовом.

Видосава поглянула на камінь і несамовито скрикнула:

— Кров, страшна кров!

І без житя упала в рамена старого друга. Він перехилив ся, аби здержати коні. Але хто в силі спинити коня, що жене шаленим ґальопом? Налякані коні не бігли вже, они летіли як птахи. Сгражники, що стояли в тім місци, кинули ся напротив них і вистрілили у воздух. Але вже було запізно. Розшалілі коні понесли панну молоду в зимні струї Дунаю. То всьо тревало одну хвилинку.

Гості задержали ся налякані, але Стефан вже кинув ся в филї, аби своє житє, своє щастє видерти з рук смерти. Та доля инакше судила. Вскорі струя викинула на берег трупи суджених.

Обіймали ся горячими обіймами розпуки; шептала єму ще умираючи:

— Чи я тобі не казала, Стефане, чи не говорила, що на нас лежить страшний проклін? Прости мені...

Двайцятьох пливаків скочило їм на ратунок, але що поможуть против проклону, против волї Божої?

Стефан і Видосава лежать в послідних обіймах на дні Дунаю; їх души щасливі там в горі, куди старий Урох вскорі поспішив за ними.

— — — — — — — — — — — —

Я забув о тій повісти, здавалось немов би я еї ніколи не чув; але якось був я на похороні в сільци Новім Саді. Помер був там ґраф, що самітно сконав, убогий і сліпий, без свояків і приятелів; назвище носив Бранковича.

Може був послідним потомком тої нещастної родини? Тоді пригадав я собі ту историю і здаєсь мені, що чую сумний голос Видосави, коли говорила до людий: Нема більшого гріха як зрада вітчини! Так, страшний проклін, що паде на нещасливих!

ДУРАК.

(З російского — Ів. Турґенєва).

Був раз дурак.

Довгий час був вдоволений і щасливий, аж вкінци дійшла до єго уший поголоска, що єго загально уважають безглуздим дурнем.

Дурак посумнів — і почав в своїм клопоті роздумувати, яким способом зробити би конець тій поганій балаканці.

Нагле прийшла єму щаслива гадка до пустої голови — і не зволїкав, аби еї здійстнити.

Вийшов на улицю і стрітив знакомого, що не міг найти досить похвал для одного маляря.

— Прошу вас! — замітив дурак — той маляр вже давно пережив ся! Ви того не знаєте?... Ні, того я по вас не надіяв ся. В культурі дуже ви приостали по заду!

Знакомий налякав ся і сейчас притакнув дуракови.

— Нині читав я знамениту критику — оповідав дуракови инший знакомий.

— Прошу вас! — відповів дурак. — Ви повинні би встидати ся.... Та книжка не варта торби січки — хиба мишам на сніданє. Ви того не знаєте? В культурі дуже ви приостали позаду!

І той знакомий налякав ся — і згодив ся з дураком.

— Славний чоловік, мій приятель Н.Н.— говорив до дурака третій знакомий. — Справді чоловік правдиво благородний.

— Прошу вас— скрикнув дурак — Н.Н. звістний преці на цілий сьвіт лайдак, що обрабував всїх свояків. Ви справді в культурі приостали дуже позаду.

І той третий знакомий налякав ся, згодив ся з дураком і відвернув ся до приятеля Н. Н. плечима. А коли кого небудь, або що небудь перед дураками хвалено — він мав все готову ту саму відповідь.

Що найбільше додавав ще немов з докором:

— То ви вірите ще в поваги?

— Який злобний, який їдкий чоловік!— говорили собі знакомі про дурака. — Але яка голова!

— А та бистроумність! — додавали инші. — Справді він має талант!

Справа скінчила ся в той спосіб, що один видавець часописи віддав дуракови відділ критичний.

І тепер став дурак критикувати всьо і вся — цілком на старий лад, тими самими словами.

І нині він — колись смертельний ворог поваг єсть сам повагою, а молодіж почитає его — і боїть ся.

Як добре такому дуракови посеред трусів!

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).